

Rózsa

Valamikor fehér rózsa,

volt az én virágom,
Valamikor te voltál az üdvöm, boldogságom,
De mióta a szívemet összetörted, mint egy
hervadt rózsát,
Azóta csak álmaimban járok el tehozád.

Néha, néha álmaimban fehér rózsát látok,
Olykor, olykor tenéked én mindent
megbocsátok.
De amikor felébredek s megtudom a gyötrő
valóságot,
Felzokog a lelkem, mikor fehér rózsát látok.

Rózsa, rózsa, labdarózsa levele.

Csak egy kislányt neveltek a kedvemre,
Azt is azért nevelték a kedvemre, (mert)
Kék a szeme, göndör haja fekete.

Alig várom, hogy a nap lenyugodjon,
Hogy az égen páros csillag ragyogjon.
Ragyogj csillag, páros csillag sokáig,
Kísérj el a galambom kapujáig.

Egy rózsaszál, szebben beszél, Mint a legszerelmesebb levél.

Nem tud az írni, aki küldte,
És aki küldte már nem él.
Nyugszik a csendes temetőben,
Szemét lezárta a halál.
Az ő porából nőtt e rózsa
(E) Rózsa, rózsa, rózsaszál.

Egy rózsaszál ezt hoztam én,
Benne az ő szerelme ég.
Így tud a hűséges szerelmes,
A síron túl szeretni még.
Nyugszik a csendes temetőben,
Szemét lezárta a halál.
De szerelme ez a rózsa,
(E) rózsa, rózsa, rózsaszál.

Hajlik a rózsafa, hajlik a lány,

Táncra perdül, ha húzza a cigány.
Panni te, hallod-e kis csapodár,
Mért futsz tőlem? Karomba gyere már!

Hej, ha egyszer megfoglak,
Édes rózsám, jól megforgatlak!
Jöjj ide, hallod-e, jöjj szaporán.
Nekünk húzza a cigány, a cigány.

Hajlik, a rózsafa, hajlik a lány,
Táncra perdül, ha húzza a cigány.
Hallod-e, hallod-e barna babám,
Csak te szeress engemet igazán.
Hej, ha ez az éjszaka

Három teljes hétig tartana!
Hajlik a rózsafa, hajlik a lány,
Táncra perdül, ha húzza a cigány.

Piros rózsák beszélgetnek, bólíngatnak,
úgy felelnek egymásnak.
Találgatják, hová jutnak, mely sarkába ennek a
nagyvilágnak.
Szépasszonyoknak hó keblére, vagy egy gyászos
temetésre koszorúba fonják,
Vagy talán az éjszakában valahol egy kis
kocsmában egy széplányra szórják.

És egy napon útra keltek, ágaiktól búcsút
vettek a rózsák.
Mert én nékem virág kellett, letéptem egy
holdas este száz rózsát.
Piros rózsák illatával, halkán síró muzsikával
üzenem tenéked, (hogy)
Szegény vagyok, semmim sincsen, a száz rózsa
minden kincsem, add érte a szíved.

Rózsabokorba jöttem a világra,
Nem dajkált az édesanyám hiába.
Járt utánam három falu legénye,
Én meg csak úgy hitegettem,
Csalogattam, válogattam belőle.

Hej, ha végig sétálok az udvaron,
Nincsen, aki meg ne állna a soron.
Azt suttogja fiatalja, öregje:
Jaj, de csinos, de takaros,
Ez a pici barna, piros menyecske.

Már ezután nem hiszek a legénynek,
Két színe van, mint a mályvalevélnék.
Látom rózsám, másfelé visz az utad,
Eredj arra, vagy amarra,
Akármerre, ha már erre meguntad.

Szép a rózsám, nincs hibája,

Csak egy kicsit libegős a járása,
Huncut adta, csókos ajka,
jaj, de hamis a két szeme járása.
Ne csodálja, ha hibája nincs néki, (hisz)
Én vagyok a szeretője, szívbéli.
Szép a rózsám, nincs hibája,
Csak egy kicsit libegős a járása.

Régi nóta, bárki tudja,
két bolond a szerelemben is egy pár.
Mért cicáztál a szívemmel,
hogya úgylis az eszemet elvetted.
A csepegő eresz alá kiállnék,
Érted még a pokolra is sétálnék,
Régi nóta, bárki tudja,
két bolond a szerelemben is egy pár.
